

Úroda môjho života

Vonku je krásna jeseň. V tomto ročnom období sa často hodnotí úrodnosť roka na poliach, v záhradách i sadoch. Minulú nedeľu aj evanjelium v chráme bolo o mnohonásobnej úrode.

„*Rozsieváč vyšiel rozsievat' semeno.*“ Týmito slovami sa začína jedno z mála podobenstiev, ktorého zmysel nám vysvetľuje sám Ježiš. Väčšina z nás už veľmi dobre vie, čo bude nasledovať. Kde všade semeno, ktorým je Božie slovo, spadne a čo sa s ním stane. Keď som v priebehu týždňa o tomto podobenstve premýšľal a hľadal v ňom posolstvo pre nás, zaoberal som sa takouto myšlienkou: Ak môže semeno – Božie slovo prežiť a priniesť úrodu len v dobrej zemi, tak našou hlavnou otázkou by malo byť, ako sa takou dobrou zemou môžem stať? To jediné by nás malo zamestnávať naplno. Lenže pri uvažovaní nad možnosťami, ako zo srdca odstrániť všetko, čo doň nepatrí, mi napadla ešte jedna, dovoľm si povedať, že dôležitejšia otázka. Chcem vôbec byť dobrou zemou? Mám naozaj záujem prinášať dobrú úrodu? Alebo sa len hrám, že mám záujem. Podobne ako niekto, kto celý život končí s fajčením, ale v skutočnosti mu veci vyhovujú také, aké sú. Myslím to vážne, že chcem prinášať dobrú úrodu? Pri rozhodovaní nám môže pomôcť malá kontrolná otázka: Koho teší úroda môjho života? Kto má teraz, v tejto chvíli z môjho života radosť? Koľko je takých ľudí? Alebo je vôbec niekto, kto sa zo mňa teší? Pretože Božia túžba po tom, aby sme prinášali dobrú úrodu a boli dobrou zemou, je zameraná nielen na jeho šťastie, či šťastie iných ľudí, ale aj na naše vlastné šťastie. A Boh nemá na to, aby nám pomohol nájsť naplnenie a šťastie nášho života, lepší spôsob, ako svoje slovo. Lenže to vôbec nie je málo. Z času na čas asi každému napadne myšlienka, či by o sebe Pán Boh nemohol dať vedieť aj iným spôsobom. Boží zámer bol na začiatku skutočne iný. Každý z nás ho mal vidieť na vlastné oči. A nielen to. Všetci sme mali žiť v jeho prítomnosti. Lenže hriech prvých ľudí všetko zmenil. Nenamýšľajme si však, že my by sme v skúške obstáli lepšie. Preto zostalo Božie slovo najhlavnejším prostriedkom, cez aký s nami Boh komunikuje. Nezostalo však len pri slove hovorenom, pretože v plnosti času sa slovo stalo telom a prebývalo medzi nami, ako živá bytosť – Ježiš Kristus. V priebehu týždňa som v istej televíznej relácii počul krásnu pieseň českého pesničkára Jaromíra Nohavicu. Zložil ju v minulom roku a nesie rovnaký názov ako jeho nový CD album: *Máma mi dala na krk klíč*. Nepoznám celú tvorbu pesničkára, ale keďže ma pieseň na prvé počutie veľmi zaujala, našiel som si ju na internete a prehral niekoľkokrát. Začína sa týmito slovami: „*Máma mi na krk dala klíč, a pryč at' ho nosím. Budu teď, chlapče, pár let pryč, neztrať ho, prosím. Je od hlavného vchodu, a světla v domech svítí...*“ Ďalej vlastne v pesničke vyratúva všetky mamine upozornenia, ktoré si z mladosti pamätal (odporúčam, vypočuť si ju). Tie rady sú kľúčom, ktorý mu mama dala na krk a ktorý mu raz pomôže prejsť hlavným vchodom. Veľmi podobne aj nám Ježiš kladie na srdce (alebo aj vkladá do srdca) slová, ktoré majú zabezpečiť dobrú úrodu nášho života. Raz nám úroda jeho slova otvorí tú hlavnú bránu Božieho kráľovstva.